

- Sao? Lão sẽ hạ thủ trước để giết tại hạ ư?

A Tử mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Nếu lão không hạ thủ trước thì lão sợ bị công tử hạ thủ trước để tranh thắng. Vương công tử! Theo ý ta liệu trước thì công tử đừng nên mưu đồ học cho đến hết võ công của lão mà chỉ học đến chín phần mười mà thôi. Công tử phải động thủ trước đi để đánh chết lão. Nếu thiếu một phần mười cái hay của lão, công tử chưa học được hết cũng chẳng hề chi. Điều cốt yếu là phải giết được lão. Có phải thế không?

© HQD

HỒI THỨ TÁM MƯỜI

DU THẢN CHI NHẬN LỜI DẠY VÕ

Du Thản Chi cảm thấy xương sống ớn lạnh từng cơn. Gã đã biết tính tình A Tử rất tàn nhẫn. Nàng chỉ cốt sao cho mình nàng thỏa thích còn ai chết mặc ai.

Gã nhớ lại chính gã đã chịu bao nhiêu nỗi đau khổ vì nàng nhưng không ngờ nàng lại tính kế giúp người ngoài một cách tinh vi như vậy. Đó không phải là cái tính kiêu căng của người tuổi trẻ mà tâm địa hiểm sâu độc ác.

Du Thản Chi vì quá si tình với A Tử nên bất luận nàng nói gì gã cũng nhận định là lời nàng rất hợp lý.

Gã lẩm bẩm:

- Chỗ nào A Tử cũng lo tính rất chu đáo cho mình. Nếu mình không hạ thủ trước đánh chết lão Cưu Ma Trí thì thằng cha đó cũng chẳng tha mình mà không ra tay hạ sát mình.

Có điều nếu quả gã thiết tình còn có ý muốn giết người, nhất là giết một vị thân tăng, mà trong lòng gã trước nay vẫn khâm phục thì quyết nhiên chẳng muốn chút nào.

Trước kia gã chỉ mong cho Cưu Ma Trí về sớm nhưng lúc này thì gã lại ao ước đừng gặp mặt lão nữa.

A Tử không thấy Du Thản Chi trả lời liền hỏi:

- Sao? Ta nói vậy không đúng ư?

Du Thản Chi vội đáp:

- Không, không! Cô nương nói rất đúng. Có điều tại hạ nghĩ rằng: nếu Cưu Ma Trí thiết tha đòi hỏi võ công thì tại hạ đem môn nào để trao đổi với lão?

A Tử tự hỏi:

- Anh chàng Vương công tử lúc này xem chừng thiết tha với mình ghê gớm, dường như đã rất chân thành chết sống với mình thì phải? Nhưng khó mà hiểu được gã có giữ tấm lòng chung thủy mãi như vậy không? Nếu sau này hấn ra dạ vô nghĩa bỏ mình đi biệt mà mình lại hai mắt đui mù thì còn sống ở thế gian làm sao được? Nếu ta luyện được môn thần công cái thế của gã dùng tai thay mắt, trở lại ngôi chưởng môn nhân phái Tinh Tú, bấy giờ mình sẽ có bao nhiêu đệ tử tiền hô hậu ủng. Gã mà dở thói phũ phàng mình sẽ tìm cách hạ sát gã đi cũng chẳng tiếc gì. Vậy việc cần yếu trước mắt là phải luyện tập được thần công của gã. Bây giờ mình chỉ hé môi bảo gã truyền thụ thần công là nhất định gã biết được bao nhiêu sẽ dốc hết ra mà truyền thụ cho mình. Ấu là mình phải kiếm lời gạt gã mới được. Nàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Vương công tử ơi! Mắt ta tuy mù, nhưng tâm thần vẫn sáng suốt, có phải thế không?

Du Thản Chi đáp:

- Đúng thế! Tâm thần cô nương còn sáng suốt hơn tại hạ nhiều, cả đầu óc cũng miễn tiệp gấp mấy tại hạ.

A Tử tủm tủm cười nói:

- Điều đó chưa biết thế nào. Dù sao thì kế hoạch của một người vẫn thua hai người góp trí mà bàn. Vậy chúng ta phải liên kết với nhau trừ tính kế hoạch, hoặc giả có thể chu toàn hơn.

Du Thản Chi nói:

- Đúng thế! Cô nương! Cô nương còn có điều chi dạy bảo nữa không xin cứ nói ra, tại hạ nhất nhất tuân theo.

A Tử đáp:

- Ta tưởng Cưu Ma Trí là tay giáo quyết mà ngươi lại trung hậu thực thà. Ngươi động thủ với hấn, ta e rằng ngươi sẽ mắc mưu thì nguy lắm đấy. Bây giờ ta tính thế này. Ngươi đem hết nhưng tuyệt nghệ đi từ chỗ nông cạn tới chỗ cao sâu biểu diễn hết lại cho ta nghe và tính dùm. Ta sẽ phân biệt giúp ngươi nên đem những môn nào dạy cho hấn, những môn nào chỉ truyền thụ một cách lơ mờ, và những môn nào nên dấu nhẹm không tiết lộ một tý gì với hấn.

Du Thủ Chi trong lòng rất xao xuyên. Gã lẩm bẩm:

- Thôi chết rồi! Nàng mà khám phá ra mình chẳng có chút võ công nào hết, thì rồi nàng biết rõ cả hành tung mình nữa. Trời ơi! Bây giờ biết làm thế nào cho được?

A Tử chờ hồi lâu không thấy Du Thủ Chi trả lời. Dù nàng thông minh đến đâu nhưng đôi mắt không trông thấy vẻ mặt gã thì cũng không thể đoán được gã nghĩ gì, nàng chỉ cho là gã không muốn tiết lộ võ công thần diệu của gã. Nàng lẩm bẩm một mình:

- Gã Vương Tinh Thiên này đã võ công cái thế lại là chưởng môn nhân một phái thì dĩ nhiên không phải hạng ngu xuẩn khinh xuất chui đầu vào cạm bẫy của mình, xem chừng gã không chịu phô trương võ công trước mắt mình đây!

A Tử nghĩ vậy cảm thấy trong dạ bồn chồn. Đột nhiên nước mắt nàng tầm tã như mưa.

Du Thủ Chi cả kinh hỏi:

- Cô nương! Cô nương làm sao thế?

A Tử đáp:

- Thôi người đi luôn đi! Từ đây đừng hỏi han gì với ta và ngó mặt ta nữa.

Du Thủ Chi sợ quá vội nói:

- Cô nương! Chúng ta một lòng một dạ hợp tác với nhau. Sao cô nương lại đột ngột nói vậy?

A Tử nghe giọng nói gã run run thì trong bụng mừng thầm. Nàng lẩm bẩm:

- Quả nhiên gã này đang điên đảo vì ta. Gạt gã khó lòng thành công, chi bằng nói rõ ý muốn của ta chắc là gã phải ưng chịu. Nghĩ vậy nàng liền nói:

- Ta nghĩ rằng đôi ta có ở cùng nhau, cũng chỉ được mười bữa nửa tháng rồi người lại bỏ ta mà đi. Để sau này phải ôm mối tương tâm thì thà rằng chia tay sớm đi còn hơn.

Du Thủ Chi vừa vui mừng lại vừa nóng nảy đáp:

- Tại hạ đã cam kết không bao giờ rời bỏ cô nương. Đã cùng nhau thề thốt đủ điều, sao cô nương vẫn không tin lòng tại hạ?

A Tử lắc đầu đáp:

- Thực tình ta chưa tin người được đâu.

Du Thủ Chi nói:

- Giả tử tại hạ cắt được trái tim đưa cho cô nương để lấy lòng tin cậy thì tại hạ cũng làm ngay.

A Tử vừa khóc vừa nói:

- Người... người khinh ta đui mù không trông thấy gì nên cố ý nói vậy để diễu cợt ta, trêu tức ta!...

Du Thản Chi bồn chồn trong dạ, toát mồ hôi trán đột nhiên quì mọp xuống đất toan ôm lấy chân A Tử. Nhưng hai tay gã còn cách quần nàng đến nửa thước thì trong lòng bỗng thấy run sợ, dường như sắp phạm vào một tội tày đình.

A Tử nghe rõ gã quì xuống đất thì trong dạ mừng thầm. Nước mắt lại càng dàn dụa hơn trước, nàng nghẹn ngào nói:

- Trừ phi ngươi có làm theo ta việc này, thì ta mới tin được.

Du Thản Chi nói ngay:

- Đừng nói một điều mà cả đến trăm điều, nghìn điều, vạn điều tại hạ cũng xin tuân theo cô nương được. Vậy điều đó là điều chi? Xin cô nương chỉ thị rõ ràng cho!

A Tử đáp:

- Ta chắc ngươi không chịu, có nói ra cũng bằng thừa và chỉ làm trò cười cho người mà thôi.

A Tử dùng cách lùi để tiến. Nàng càng lùi bao nhiêu thì Du Thản Chi càng tha thiết bấy nhiêu. Sau A Tử mới nói:

- Nếu quả ngươi một dạ trung thành với ta thì sao ngươi không đem những thần công cái thể của ngươi truyền thụ cho ta một phần để phòng sau này gặp khi ngươi phải dời xa ta, ta cũng có một chút tuyệt kỹ để giữ mình chứ!

Giả tử mà Du Thản Chi quả có một môn thần công cái thể gì, hoặc môn võ độc đáo nào khác thì A Tử chỉ hé môi là gã lập tức ưng chịu dốc diêm ra kỳ hết để truyền thụ cho nàng ngay. Nhưng khốn nỗi gã chẳng những không có "cái thể thần công" nào hết, mà bất luận là môn võ thông thường gã cũng chẳng biết tí gì. Ngay những điều hiện hữu của A Tử gã cũng hãy còn kém xa, thế thì gã biết trả lời nàng làm sao được?

A Tử thấy gã ngần ngừ không đáp, lại càng nóng ruột, nàng nghĩ thầm:

- Bây giờ gã đang nhiệt tâm với mình, mình cần phải bắt cho kỳ được gã phải nhất nhất tuân theo mình mới xong.

Nghĩ vậy nàng thở dài nói:

- Vương công tử ơi! Ta mong rằng ngươi truyền thụ thần công cho ta. Đó là điều thỉnh cầu thành khẩn của ta. Tùy ý ngươi ưng hay không cũng được, ta chẳng trách người đâu. Có điều ngươi không chịu nghe lời ta thì chúng ta chia tay nhau từ đây.

Du Thản Chi hấp tấp đáp:

- Không không! Tại hạ xin y lời truyền thụ môn "cái thể thần công" cho cô nương.

A Tử mừng rỡ khôn xiết nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Nàng hững hờ nói:

- Xem chừng ngươi nể lời và miễn cưỡng ưng thuận chứ thực tình thì không có ý chân thành truyền thụ. Người bất tất phải miễn cưỡng như vậy. Việc đời tụ tan là chuyện thường. Từ đây chẳng thấy mặt nhau nữa hay hơn.

Du Thản Chi trong dạ bàng hoàng. Gã chỉ có một chủ ý là nàng muốn bắt mình thế nào cũng đành chịu, cốt sao cho nàng không xa mình là được. Gã tính rằng: việc truyền thụ

võ công không phải một sớm một chiều mà xong. Ta hãy ổn định chỗ ở cho nàng rồi sẽ liệu.

Nghĩ vậy gã nhớ tới năm trước ở Tụ hiền trang, phụ thân gã đã mời một vị võ sư danh tiếng trong võ lâm để chỉ điểm cho gã mấy chiêu thức võ lòng. Võ sư đó bảo gã biểu diễn mấy chiêu để xem trình độ võ công gã đến đâu mới biết đường chỉ điểm.

Nhưng Du Thản Chi tư chất quá tầm thường. Gã tự biết rằng nếu mình múa may chỉ tổ làm xấu mặt cho phụ thân cùng bá phụ mình mà thôi.

Võ sư muốn nói thế nào thì nói, gã cũng không chịu biểu diễn. Vì võ sư đó không bằng lòng nên không chỉ điểm cho gã nữa.

Bây giờ Du Thản Chi nhớ tới vụ đó liền nói:

- Cô nương! Nếu cô nương muốn tập thần công của tại hạ thì trước hết chúng ta phải kiếm một nơi thanh tĩnh tịch mịch để người ngoài không đến quấy rầy mình được. Cô nương lại đem hết các thứ võ công đã học được của phái Tinh Tú từ chiêu thức tầm thường đến tuyệt kỹ cao sâu biểu diễn lại cho tại hạ coi. Khi đó tại hạ mới liệu mà truyền thụ môn "cái thể thần công" cho cô nương được.

A Tử cả mừng nói:

- Hay lắm! Té ra là vì thế mà người ngân ngữ không nhất quyết. Có điều chúng ta không nên tìm đến một chỗ nào quá hẻo lánh. Hay hơn hết là nơi đó người vừa tiện việc truyền công cho ta vừa tiện việc tìm đến tổng đà Cái Bang để mưu đoạt lại ngôi bang chúa rồi đem trả cho tử phụ ta hiện ở Nam Kinh nước Đại Liêu. Chắc là tử phụ ta không chịu nhận và sẽ do ta đảm đương chức vị bang chúa. Lúc đó ta đã là chưởng môn phái Tinh Tú lại là bang chúa Cái Bang mà người là chưởng môn phái Cực Lạc, chúng ta song song thành những nhân vật nổi tiếng thiên hạ để những phái Thiếu Lâm, Cô Tô Mộ Dung gì gì đi nữa cũng phải khiếp vía. Thế chẳng khoan khoái lắm ư?

Nàng càng nói càng cao hứng, mặt mày hơn hờ. Dù đôi mắt đui mù mà vẻ mặt vẫn yêu kiều diễm lệ khiến cho Du Thản Chi trông thấy càng mê toi, trống ngực đánh thành thành.

Du Thản Chi chờ nàng dứt lời rồi nói:

- Muốn đoạt ngôi bang chúa Cái Bang kể ra cũng chẳng hao tổn mấy may sức lực. Có điều tại hạ thay mặt cô nương đi tranh cướp thì e rằng quần chúng Cái Bang không tâm phục. Hay hơn hết là sau khi tại hạ đã truyền thụ môn "cái thể thần công" cho cô nương rồi, cô nương tự đem bản lãnh mình ra đoạt lấy, tại hạ chỉ đứng bên xem tình hình và giúp đỡ, mới là diệu kế.

A Tử cả mừng nói:

- Hay tuyệt! Hay tuyệt! Ta nóng ruột lắm rồi! Nhưng ta bắt tất phải đi tìm nơi nào khác nữa. Ngay chỗ này cũng chẳng có ai đến quấy nhiễu, vậy ta biểu diễn những môn võ công thần cận phái Tinh Tú cho người coi, rồi người truyền thụ "cái thể thần công" cho ta. Hừ! Những công quyết nhập môn của phái Tinh Tú là thế này đây.

Nói xong nàng đọc những khẩu quyết mà Tinh Tú lão quái đã dạy nàng lúc ban đầu, đồng thời nàng biểu diễn mấy chiêu thức.

Du Thản Chi nghĩ thầm:

- Tinh Tú lão tiên đã thu ta làm đồ đệ. Nhưng chỉ vì A Tử mà nghĩa sư đồ biến thành cừu địch. Chẳng những lão chưa truyền thụ cho ta một chút võ công nào mà tự trung còn đi đến chỗ chia rẽ sâu cay. Ta mạo xưng là cái thế cao nhân trước mặt A Tử, thực ra ta có biết chút võ công nào đâu? Hiện giờ việc trước mắt là phải làm thế nào cho nàng khỏi đem lòng nghi kỵ. Chỉ có cách là phê bình hàm hồ cách biểu diễn của nàng, chê bai võ công phái Tinh Tú chẳng ra gì. Ngoài ra không có cách nào khác.

Nghĩ như vậy, Du Thản Chi liền nói:

- Cô nương! Tại hạ xem những điều sở học của cô nương thì biết cô nương lầm đường mất rồi. Đại khái thì võ công phái Tinh Tú chỉ hời hợt bề ngoài. Tại hạ cần phải nghiên cứu lại kỹ càng để biết rõ những chỗ nào sai lầm mới có thể chỉ dẫn cô đi vào đúng đường được.

A Tử cả mừng nói:

- Phải rồi! Sư phụ ta... à quên lão quái Đinh Xuân Thu vốn không ưa thu nạp những người đã biết võ công làm đồ đệ. Lão biểu người nào đã biết qua võ công rồi đổi sang học bản môn thì còn khó hơn là kẻ chưa biết võ công nào bao giờ. Vương công tử! Người truyền thụ "thần công cái thế" cho ta chắc là hao tổn tâm huyết nhiều lắm.

Du Thản Chi nói:

- Cái đó... Cái đó dù tại hạ có phải phí bao nhiêu tâm huyết cũng không dám quản ngại mà cầu khẩn còn chưa được là khác.

Ngừng một lát gã nói tiếp:

- ô! Chiêu thức chia làm hai phần. Lúc thủ thế tọa công tạo thế, rồi tiếp theo đến vận công lực phóng chiêu ra!

Đoạn gã theo chiêu thức của A Tử luyện tập.

Nguyên võ công phái Tinh Tú lấy độ công làm căn bản, người nào trong cơ thể chứa nhiều chất kịch độc âm hàn thì nội công luyện càng tinh thâm, ra chiêu càng lợi hại.

A Tử biểu diễn hai chiêu thức đó kêu bằng "Hỗn thiên vô cực thức" và là những chiêu thức của phái Tinh Tú, người bắt đầu nhập học muốn luyện những chiêu thức này cho được tinh thông thì phải mất từ một đến hai tháng.

Du Thản Chi trong người đã chứa chất kỳ độc của con Băng Tâm, một giống âm hàn thiên nhiên trong vũ trụ. Ngay Đinh Xuân Thu trong mình cũng chưa có chất kịch độc bằng gã, nên muốn tập đúng kiểu của A Tử gã chỉ giơ tay lên một cái là luyện thành chiêu thức ngay.

Du Thản Chi vừa vòng tay phóng chiêu đánh véo một tiếng, một cây nhỏ phía trước mặt cách đó mấy thước bị đổ ngay tức thì.

Du Thản Chi thấy vậy cũng giật mình kinh hãi. Gã lại theo thế của A Tử vung tay phóng ra chiêu thứ hai thì một cây khác bị đứt đôi.

Gã vừa kinh hãi vừa mừng thầm, lẩm bẩm một mình:

- Té ra võ công của phái Tinh Tú mãnh lực thiệt là ghê gớm! Hay là A Tử cố ý giả vờ, kỳ thực chính nàng đã có những chiêu thức võ công kỳ diệu mà nàng còn bắt mình truyền thụ "thần công cái thế" gì gì nữa mới lạ nữa.

A Tử đui mắt không nhìn rõ, nhưng nghe tiếng cây đổ gãy rào rào, nàng nói:

- Ghê quá! Ghê quá! Vương công tử! Người dạy ta lệ lên! Làm thế nào mà phóng chưởng đánh gãy cây được?

Du Thản Chi hỏi:

- Cô nương phát chiêu "Hỗn thiên vô cực thức" không đánh gãy cây được hay sao?

A Tử cười hì hì nói:

- Chiêu "Hỗn thiên vô cực thức" là một chiêu thiên cận nhất. Đã là môn đồ phái Tinh Tú thì chẳng ai không biết sử dụng nó. Nhưng nếu ra chiêu mà đánh gãy được cây thì bao nhiêu đệ tử bản phái đều là những tay anh hùng hảo hán đi hoành hành khắp thiên hạ rồi!

Du Thản Chi không hiểu tại sao. Gã thử không theo những chiêu thức của A Tử đã biểu diễn, tự nhiên vung tay đánh ra luôn thì mấy cây nhỏ ở trước mặt chẳng những không đổ gãy mà cũng không rung chuyển chút nào.

Gã vận thêm kinh lực phóng ra mà cây vẫn đứng trơ trơ. Gã lại theo cách "Hỗn thiên vô cực thức" phóng ra đánh sầm một tiếng thì hai cây nhỏ liền nhau đều bị gãy, tựa hồ như một nhát búa lớn chém vào.

Nguyên do tất cả các chiêu thức phái Tinh Tú đều dùng nội công hàn độc để phát huy đến cực điểm. Trong người cần phải chứa một nội lực hùng hậu mới có thể luyện võ công phái Tinh Tú được đến nơi đến chốn. Hai yếu tố đó phải hỗ trợ cho nhau mới thành tựu được. Có điều chiêu thức học thì dễ, mà tích lũy nội công lại rất khó. Bọn đệ tử phái Tinh Tú đều hiểu biết chiêu thức, nhưng được như Trích Tinh Tú thì vốn vẹn có mấy người, vì trong mình họ chứa chất được phần nội lực tương đương, nên họ thành những nhân vật siêu quần xuất chúng trong bọn đồng môn.

Du Thản Chi không hiểu rõ căn nguyên nhưng không dám hỏi nhiều. Gã nghĩ rằng nói lảm tất có điều lảm lẩn, đàm luận nhiều chỉ tỏ hành tung bí mật của mình mà thôi. Nghĩ vậy, gã liền bảo A Tử tiếp tục biểu diễn.

A Tử phô diễn tiếp tục. Du Thản Chi cứ tuân tợ theo đúng chiêu thức của nàng mà phát huy ra được uy lực cực kỳ mãnh liệt.

Hai người luyện được hơn mười chiêu. Du Thản Chi đã cảm thấy phức tạp nhiều quá, nhớ không xuể, gã liền bảo A Tử dừng lại nghỉ một chút rồi diễn lại từ đầu.

A Tử cười nói:

- Vương công tử! Theo chỗ nhận xét thì võ công phái Tinh Tú nhất định là nhiều chỗ sơ hở, đáng buồn cười lắm phải không?

Du Thản Chi đáp bằng giọng nước đôi:

- Không hẳn như vậy, thực ra bên trong cũng có nhiều chỗ khả thủ. Có điều càng suy xét kỹ thì thấy dường như người huấn luyện không truyền thụ đến nơi đến chốn.

Gã nói xong lại phỏng theo cách đá của A Tử đá chặn một cái trứng vào hòn đá lớn bằng cái đầu đánh "véo" một tiếng bay đi.

Hòn đá này bay ra xa đến ngoài mười trượng rồi từ trên không rớt xuống.

Giữa lúc ấy trên núi có hai người đi tới. Du Thản Chi thấy hòn đá lớn này sắp rớt trúng đầu người, gã hốt hoảng kêu lên:

- Úi chà! Tránh mau! Đá rớt xuống đó!

Người đi trước nghiêng mình tránh về mé tả nửa bước rồi vung hai tay lên đập đánh "chát" một tiếng đùng vào hòn đá làm cho nó bay tạt ngang đập vào vách núi đánh "bình" một tiếng vang lên, tóe lửa ra bốn mặt.

Người đó nổi giận quát hỏi:

- Tên nào lớn mật dám trêu chọc cả lão gia?

Thân hình chuyển động, thoáng cái hai người đã tới trước mặt Du Thản Chi cùng A Tử.

Hai người này áo quần lam lũ ăn mặc kiểu hành khất, trên lưng đeo mấy cái túi vải.

Du Thản Chi vừa trông thấy đã biết ngay là người Cái Bang liền tiến lên vái chào nói:

- Xin hai vị đại ca Cái Bang đừng giận. Tại hạ vô ý một chút, mong hai vị lượng thứ cho.

Hai người Cái Bang thấy Du Thản Chi cung kính xin lỗi. Họ lại vừa thấy gã đá tung được viên đá lớn bay lên thì biết là võ công gã ghê gớm lắm.

Hai người không muốn sinh sự, liền đáp lễ nói:

- Tôn giá dạy quá lời!

Rồi toan đi ngay.

A Tử bỗng lên tiếng hỏi:

- Các người có phải là người Cái Bang đó không? Nếu vậy thì may lắm. Ta đang muốn tìm đến Cái Bang để đoạt chức chưởng môn chơi! Tổng đà các người hiện đặt ở đâu? Hai gã Cái Bang nghe nàng mở miệng đã nói đến chuyện muốn đoạt ngôi bang chúa mà trông cách ăn mặc lại không phải là người bản bang.

Đệ tử Cái Bang muốn tranh đoạt ngôi bang chúa thì mới là phạm tội tiếm vị. Người ngoài thốt ra câu này càng tỏ vẻ diễu cợt khinh miệt Cái Bang. Hai gã vừa nghe nàng nói đã biến sắc hỏi lại:

- Tôn giá là ai? Sao dám buông lời khinh mạn bản bang như vậy?

A Tử nghe gã đó hỏi đến lai lịch mình, nàng muốn tiến lên nói mấy điều phân trần là mình xứng đáng. Nàng liền cười khà khà nói:

- Không dám! Tại hạ mới nhận chức chưởng môn phái Tinh Tú. A Tử chính thị là tại hạ.

Gã hành khất đi trước người đã cao nghệu lại gầy nhom chau mày nói:

- Thủ lãnh phái Tinh Tú là Đinh lão quái. Trên chốn giang hồ còn ai không biết? Con tiện tì này ăn nói lằng nhằng.

Lão đi sau người vừa phải, tuổi ngoài năm mươi, xem chừng địa vị trong bang thấp hơn, việc gì cũng phải nghe theo gã cao này.

Lão ra chiều thận trọng khẽ nói:

- Địch huynh đệ! Chúng mình đang mắc bận chẳng nên chấp với con nhỏ chưa biết gì này làm chi!

Gã cao gầy háng giọng nói:

- Á là một đứa tiện tì đui mù, còn một tên...

Gã vừa nói vừa nhìn Du Thản Chi bằng con mắt rất khinh bỉ, tỏ ra gã sắp nói: một tên quỉ sứ.

Du Thản Chi khi nào chịu để hắn nói hở chân tướng mình ra. Tay phải gã khoa vòng tròn một vòng rồi theo chiêu thức của A Tử vừa biểu diễn phóng ra chiêu "Hỗn thiên vô cực thức".

Gã cao gầy Cái Bang võ công đã vào hạng tinh thâm, ứng biến rất mau lẹ, thấy Du Thản Chi dơ tay phóng chiêu ra, tuy hai bên cách nhau bảy tám thước, tưởng chừng như phát chưởng đó không tài nào phóng tới mình được, nhưng gã cao gầy cũng chuẩn bị đề phòng, vận khí để đón chưởng đối phương thì quả nhiên nghe đánh "rắc" một tiếng.

Gã cao gầy người Cái Bang ngã ngửa về phía sau, xương sống gãy rời ra, người gã đứt làm hai đoạn gập lại.

Lão Cái bang còn lại thất kinh la hoảng:

- Địch huynh đệ! Địch huynh đệ! Trời ơi! Địch huynh đệ làm sao? Địch huynh đệ chết rồi ư?

Bản ý Du Thản Chi phóng chưởng ra chỉ là nhằm trở gã cao gầy khỏi thốt ra câu "tên quỉ sứ" mà thôi, tuyệt không có ý hại mạng người. Gã chợt nghe lão già Cái bang la hoảng là gã kia chết rồi thì cả kinh hỏi:

- Sao?

Rồi Du Thản Chi tiến lên trước cúi đầu nhìn xuống nhìn gã cao gầy thì thấy hai mắt gã lòi ra, trông mà phát khiếp.

Du Thản Chi vừa sợ hãi vừa hối hận, gã áp úng:

- Đó là... đó là...

Lão Cái thấy Du Thản Chi mặt mũi sần sùi thì kinh hãi vô cùng. Lão tưởng gã lại giết luôn cả mình, liền dùng hai quyền đập rất mạnh vào lưng Du Thản Chi. Du Thản Chi lúc này mới học được mấy chiêu thức của phái Tinh Tú do A Tử vừa biểu diễn, nên gã bị lão Cái tấn công mà không biết cách tránh né. Hơn nữa trong lòng gã đang hối hận về việc đánh chết người, nên muốn cam chịu mấy thoi quyền của đối phương để ăn năn tội lỗi.

"Bình bình" hai tiếng. Lão Cái gióng hai quyền vào lưng Du Thản Chi rồi tay lão bị dính luôn trên lưng gã.

Bỗng nghe tiếng lão Cái rú lên:

- Úi chao!

Người lão bắn văng ra rồi ngã xuống đất miệng phun máu tươi.

Du Thản Chi lại càng kinh hãi lớn tiếng hỏi:

- Lão làm sao vậy?

A Tử tuyệt không động tâm, nàng lại cất tiếng khen:

- Vương công tử! Võ công người quả là giỏi thiệt! Vừa cất tay đã hạ xong hai hã cao thủ Cái Bang.

Du Thản Chi thấy lão già miệng không ngớt ứa máu tươi trong lòng đang vừa kinh hãi vừa hối hận. Gã quay đầu ra lại thấy trên đường dốc núi có mấy người đi tới, gã hốt hoảng nắm lấy tay A Tử kêu lên:

- Chạy mau! Chạy mau đi! Đừng đứng đây nữa!

A Tử không tự chủ được, để mặc gã lôi chạy đi như bay. Nàng chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai thì biết rằng gã chạy lẹ vô cùng! Nàng mừng rỡ la lên:

- Hay quá! Hay quá! Người cứ chạy nhanh hơn nữa đi!

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã chạy xa đến hơn mười dặm.

Du Thản Chi bỗng nghe văng vẳng phía sau có tiếng người ta gọi:

- Du huynh đệ! Du huynh đệ! Hãy thông thả!

Du Thản Chi nghe dường như là tiếng Bao Bất Động. Gã vừa ra tay giết người chỉ sợ Bao Bất Động tóm được, khi nào chịu dừng bước mà trái lại gã càng chạy lẹ hơn.

Người gọi Du Thản Chi đúng là Bao Bất Động.

Lúc này Bao Bất Động cùng Phong Ba ác đã gặp cả Mộ Dung Phục, Đặng Bích Xuyên, Công Dã Càn và Vương Ngọc Yến. Gã kể cho bốn người kia nghe về những điều quái dị của Du Thản Chi.

Mộ Dung Phục nổi tính hiếu kỳ muốn tìm được Du Thản Chi để hỏi cho rõ ràng. Mọi người còn ở đằng xa đã nhìn rõ Du Thản Chi vung tay đánh chết hai người rồi kéo A Tử chạy như bay.

Mộ Dung Phục thấy kiểu gã chạy thật vụng về, không phải là người biết khinh công, nhưng cước lực rất mau, có lẽ chẳng thua gì mình.

Lúc này còn cách chừng hơn một dặm, Mộ Dung Phục nghĩ thầm:

- Nếu mình thi triển khinh công đến tột độ cũng chỉ nhanh bằng gã mà thôi, mình còn cách nhau những hơn một dặm thì thủy chung vẫn không bao giờ gần lại được. Như vậy ta không tài nào đuổi kịp gã và dù có kịp chẳng nữa rồi làm thế nào?

Mộ Dung Phục thấy Du Thản Chi vẫn chạy rất mau, trong lòng không khỏi thán phục và kinh dị.

Đặng Bách Xuyên cùng Công Dã Càn thấy hai người Cái Bang một chết và một bị thương nặng cùng kinh dị vô cùng. Nhất là gã gây gò Cái Bang lại chết một cách kỳ dị. Người gã gặp đôi lại đầu và chân dật xuống đất, bụng ngửa lên trời.

Công Dã Càn nâng lão Cái Bang bị thương dậy, rồi lấy một viên thuốc chữa thương nhét vào miệng lão. Nhưng miệng lão vẫn ứa máu tươi, thuốc nhét vào lại trôi ra, chẳng ăn thua gì.

© [HQD](#)

HỒI THỨ TÁM MƯƠI MỐT

TÂY HẠ QUỐC VƯƠNG RA BẢNG CHIÊU PHÒ MÃ

Đặng Bách Xuyên đưa ngón tay giữa bên trái ra điểm vào hai huyệt trọng yếu trước ngực lão Cái.

Nguyên phép điểm huyệt "Triệt huyết chỉ" của y hiệu nghiệm như thần, hễ điểm xong là cầm máu ngay tức khắc. Thế mà lần này y điểm đến hai lần, miệng lão Cái vẫn ứa máu ra không ngừng lại được.

Đặng Bách Xuyên chau mày khẽ la lên một tiếng thất vọng.

Vương Ngọc Yến nói: